

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ",

Πολὺ δέξιαγάπτη παιδίκι μου φύλεσαι ἀπό τὸ πρῶτο γραμματάκι σου. Μημητά τὸν Ὀρέων. Γράφε μου συχνά καὶ μὴ κοπιάγεις νὰ γράψῃς καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τῶν ὅποιων εὐρίσκεις τὴν λύσιν· μόνον ὃ ἀρέμος καὶ ἡλίσιος ἄρκοιν.

"Εγειρε καλῶς, φίλατα Π. Π. Πετρίτη, εἰς τὸ ἔτης δένθα σε ὄνομάζω Ἀτράβηγος Θαλασσάρχην.

Περιμένω λοιπόν, Ἀγριολόδονδον Ἀθηνῶν, τὰ παιδικὰ πνεύματα καὶ τὰ ἀπροσδόκητα.

Πολὺ ἀρέσουν αἱ μεταφράσεις εἰς τοὺς φίλους μου, ἀγαπητὴ Νικόλαος Βάρθη, καὶ δὲ μὲν δὲ καὶ τὰς δημοσιεύσεις. Εἰς τοὺς δρόντας ἔκαστου διαγωνισμοῦ τὸν ὄπειον προτείνω εἶναι εὐχρινᾶς ἀναγνωρισμένων πᾶν διπέρα αὐτοῦ πρέπει νὰ γνωρίσουν οἱ θέλοντες νὰ διαγνωσθοῦν.

Καλὰ τοῦ τάφαλος, Ἐλικώνιας Παρθένος, τοῦ ἔνετον ἑκείνου ἀξιωματικοῦ ἔγγαλες ἀσπροπρόσωπη τὴν Ἐλλάδα μας. "Διπέρα τοῦ ἔνετος δὲν ἔτης μέντος ἀγαπᾶς, Αὖρα τοῦ Ἐθροῦ, δέσον ἔγώ σε ἀγαπᾶς, ἀλλὰ τὸτε μὲν ἀγαπᾶς πραγματικῶς πολὺ, πάρα πολὺ.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, Πίτοσφος Ἀθηνῶν, ἔδεις διτὶ ηρχίσειν ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον. Εἴκοπρος λοιπόν, στέλλει λύσεις.

Καὶ τώρα, Ἰθακῆς Μέρτωρ, αὐτὸς ὁ ὁληρὸς πόνος ἔκπλακονθεῖ ἢ διλογοστεύει; Γράψε μου, διότι ἀνησυχῶ. Εὔχομαι νὰ ἔχῃ ἐντελῶς ἔξαρσισθαι.

"Ἄριστα εἶπες, Ἐρδούσον Μεσολόγγιον; Ἑλλεῖς ἀριστοὶ καὶ ἔγώ δέν το ἔξεντρα τόσον καρδὸν νὰ συγχριῶ; Εὔχει, ἀγαπητέ μου φίλε, εὔχει! Πάντοτε νὰ ἀριστεύῃ!

Κανέν καλό φευδώνυμον ἔκλεξον, φίλατη Ἀλικητοῦ Καστριοῦ, διότι Ἀρθημένηγος Ἀμυγδαλέαρχος ἔχουμεν καὶ γράφε μου συχνά ἀφού τόσον θέλγεσαι νὰ με ἀναγινωσκῃς. Τιμοκατάλογον τῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης εὐρίσκεις εἰς τὴν τελευταῖαν σείλια τῶν προηγουμένων φυλλαδίων· εἶναι ἡ Ἀνθοῦλα, ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος, ὁ Βοϊτόν Ζεράν, τὸ Θύμον τοῦ Φθόνου, κτλ. κτλ. "Ολαὶ δρᾶται μυθιστοριμάτα καὶ πολὺ μορφωτικὰ τοῦ θῶντος καὶ τῆς καρδίας.

"Ἡ προτητοῦ ἀποστολὴ πνευματικῶν ἀσχήσεων, ἀρκετὰ ἐπιτυχής, Καθαρὰ Καρδία. Διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐπιμονῆς θὰ γράψῃς καὶ καλλιτέρας. Πέποντος δένος ἐλυπήθηκε διὰ τοὺς ρευματισμοὺς σου· καὶ πόσον εὐχομαι νὰ μάθω γρήγορα διὰ δένος τοὺς ἔχεις πλέον.

"Οσον ποικιλότερας πνευματικὰς ἀσκήσεις θὰ στέλλῃς, Πουλ τοῦ Πίρεων, (Δύτο τὸ φευδώνυμον προτιμῶ ἐκ τῶν τριών προτεινομένων) τόσον πιθανωτορούν εἶναι νὰ δημοσιεύωνται ταχύτερον αἱ γρήγορινες.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ, φίλατη Ἐλπίς Ἀναστασίδην, διὰ τὰς καλὰ φίλας πού μου ἐσύνησες. Ταῦντα, καλλιτέρον πρωτοχρονιάτικο δῶρον δὲν εἰμι ποροῦσα νὰ ἐπιθυμήσω. Φίλησέ μου καὶ τὰς τρεῖς καὶ εἰπὲ ταῖς νὰ μου γράψουν καὶ αὐτὰ γραμματάκια.

"Ἀν το κατωρθώσεις αὐτὸ πού μου γράψεις, Αὖρα τοῦ Ἐλευθεροῦ, εὔχε σου! θὰ εἰπῇ διτὶ ἔχουν μεγάλην πειδὴ οἱ λόγοι σου.

"Ο 41ος διαγωνισμὸς ἔλπεις μὲ τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, Ἀρχιτεχνοῦ Θεμιστόκλειος. Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον ἤρχισε νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, ὁ 43ος εἰς τὸν διπόνον καὶ σον καὶ δοσοῖς ἄλλοι δέλουν ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς μου εἰμι ποροῦν νὰ λάδουν μέρος.

Τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς Διαπλάσεως στέλλονται ὡς βραβεῖον, Ἡροικὴ Πάργα. Καὶ ἐκ τούτων τὰλιν ἔκαιρουνται ὁ 1ος, 2ος, 3ος, 10ος καὶ 13ος. "Ἐγειρε τῶν λοιπῶν δεκαενέα γράψε μου καὶ σον καὶ δοσοῖς ἄλλοι ἔτυχον βραβεῖον ποιούς δέλετε νὰ σας στείλω.

"Η ἴδιη σου ὑπόθεσις περὶ τῆς τύχης τοῦ

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότη τῆς Διαπλάσεως τῶν Ηαΐδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων πεντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημάτης ἐπιστολῆς. Ποσά μικρότερα τῶν 5

Παράκοντα περὶ μὴ λήψιας φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλεισιν δικαπεθημένου τὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ιδέαν διπλασίας.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Ἐβωτερικοῦ, εἶναι δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόδημον. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἔγκαιρως τὴν νέαν τῶν διεύθυνσιν, συναπόστελλοντες τὴν παλαιὰν τῶν διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμάτων διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταυτίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΗΑΪΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντεταγμένον όπο τοῦ "Τουρισμού τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' έργον πειδικὸν περιοδικὸν σύγχρονον, ἀληθεῖς πασαρεύοντες εἰς τὴν χώραν ἡνὶ ἀν οπηρεσίας, καὶ όπο τοῦ Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ανάγνωσμα δημόσιον καὶ χρησιμότερον εἰς τοδινόταξίας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐβωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐβωτερικοῦ φ. χρ. 7

ΑΙΓΑΙΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΗΑΪΔΩΝΟΥΔΑΣ

Οδός Αἴλου, 119, ἔγκυτη Χρυσοπηγλαιώτισσης

Τετράνος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Αθήναις, την 21 Ιανουαρίου 1895

Τετράνος Β'.—Τόμ. 2ος.

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΟ

ΒΡΑΒΕΥΟΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια. Ιδε σελ. 9.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Κακὴν νύκτα διτῆλθεν ἡ ἄρρωστος. Ἡ Πετρίνα ἐπὶ τοῦ σανιδώματος κατακειμένη παρ' αὐτῇ, ἐνδέδυμένη ὡς ἦτο, ἔχουσα ἀντὶ προσκεφαλαίου περιώμον περιτετυλγμένον, πολλάς εἰδέθησε νὰ ἐγερθῇ νὰ τῇ δύωση θύωρ, ὅπερ εἴπροχετο καὶ ἤγινε ἐκ τοῦ φρέατος διὰ νὰ εἴναι δροσερώτερον, διότι ἐπνήγετο καὶ κατερύχετο υπὸ τῆς θερόποτης. Τούναντίου δὲ τὴν αὐγὴν τὸ πρωινὸν φῦχος, ἀείποτε δριμύ υπὸ τὸ κλίμα τῶν Παρισίων προσέβαλλεν αὐτὴν καὶ κατελαμβάνετο υπὸ ρίγους· ἡ δὲ Πετρίνα περιέβαλλεν αὐτὴν διὰ τοῦ περιώματος τῆς, τοῦ μόνου υπολειπομένου θερμοῦ καλύμματος.

Ἡ Πετρίνα ἦθελεν δοσον τάχιστα νὰ σπεύσῃ εἰς ἀναζήτησιν ιατροῦ, ἀλλ' ὥφειλε νὰ περιμείνῃ ὡς ὅτου εἴπει οἱ μηδαμιγοὶ ιατροί, τὸν κ. Σαγδρίδην, εἰς τὸν οὐρανόν τοῦ περιστρόφου εἰςεργόμενον εἰς τὸ ἀμάξιόν των ὅτε ἦτο ἄρρωστος διπέρα τῆς ιατροῦ τῆς ἀλλὰ τότε ἵσαν ἐν τόπῳ ὀρεινῷ καὶ αὔριψ, διότι δεν τὴν αὐγὴν τὸ πρωινὸν φῦχος, ἀείποτε δριμύ υπὸ τὸ κλίμα τῶν Παρισίων προσέβαλλεν αὐτὴν καὶ κατελαμβάνετο υπὸ ρίγους· ἡ δὲ Πετρίνα περιέβαλλεν αὐτὴν διὰ τοῦ περιώματος τῆς, τοῦ μόνου υπολειπομένου θερμοῦ καλύμματος.

Ἡ Πετρίνα ἦθελεν δοσον τάχιστα νὰ σπεύσῃ εἰς ἀναζήτησιν ιατροῦ, ἀλλ' ὥφειλε νὰ περιμείνῃ ὡς ὅτου εἴπει οἱ μηδαμιγοὶ ιατροί, τὸν κ. Σαγδρίδην, εἰς τὸν οὐρανόν τοῦ περιστρόφου εἰςεργόμενον εἰς τὸ ἀμάξιόν των ὅτε ἦτο ἄρρωστος διπέρα τῆς ιατροῦ τῆς ἀλλὰ τότε ἵσαν ἐν τόπῳ ὀρεινῷ καὶ αὔριψ, διότι δεν τὴν αὐγὴν τὸ πρωινὸν φῦχος, ἀείποτε δριμύ υπὸ τὸ κλίμα τῶν Παρισίων προσέβαλλεν αὐτὴν καὶ κατελαμβάνετο υπὸ ρίγους· ἡ δὲ Πετρίνα περιέβαλλεν αὐτὴν διὰ τοῦ περιώματος τῆς, τοῦ μόνου υπολειπομένου θερμοῦ καλύμματος.

Βεβαίωτατα ἐκεῖνος εἰξειρε καλόν τινα ιατρόν, καὶ διάσημον;

Τὸ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ δόνομα ἀρχαῖας βασιλίσσης περιφρουροῦ διὰ τὴν πρόσωπον τοῦ πρωτοτόπεπτοτο τοῦ ἀρρώστους αὐτοῦ ἐφ' ἀμάξης καὶ οὐχίτης ἡ οὐρανούς οἱ μηδαμιγοὶ ιατροί, τὸν κ. Σαγδρίδην, εἰς τὸν οὐρανόν τοῦ περιστρόφου εἰςεργόμενον εἰς τὸ ἀμάξιόν των ὅτε ἦτο ἄρρωστος διπέρα τῆς ιατροῦ τῆς οὐρανούς· ἡ δὲ Πετρίνα ἦθελεν δοσον τάχιστα νὰ σπεύσῃ εἰς τὸν οὐρανόν τοῦ περιστρόφου εἰςεργόμενον εἰς τὸ ἀμάξιόν των ὅτε ἦτο ἄρρωστος διπέρα τῆς ιατροῦ τῆς οὐρανούς· ἡ δὲ Πετρίνα περιέβαλλεν αὐτὴν διὰ τοῦ περιώματος τῆς, τοῦ μόνου υπολειπομένου θερμοῦ καλύμματος.

Τέλος ἡ θύρα τοῦ ἀμάξιοτασίου ἀνοίγεται καὶ δίφρος πανάρχαιος τὸ σχῆμα, χρώματος κιτρίνου, ἐλκόμενος υπὸ ιππού, ἀλλοθεντικούς τὴν αὐθίτης, βραδύτητος. Καὶ ἦταν τὸν ιατρὸν οὐρανούς τοῦ περιστρόφου εἰςεργόμενον εἰς τὸ ἀμ

ΕΧΑΘΗ!

— Σταμάτη! αλι, Σταμάτη! που είσαι;

Η "Αννα κρατούσα τὰς δύο χεῖράς της ἔκατέωθεν τοῦ στόματός της καὶ μεδίασα, ἐφώναζε τὸ σόνομα τοῦ μικροτέρου τῆς ἀδελφοῦ, δυτὶς μετὰ μεσημέριαν εἶχε παῖξη πλησίον τῆς.

Η ἡγώ ἐπαγελάμβανε «Σταμάτη! αλι, Σταμάτη! που είσαι;... καὶ ὁ Μαῦρος, ὁ σκύλος τῆς ἐγαύγιζεν ὡς νὰ ἐφώναζε καὶ αὐτός.

— "Αφοσέ τον... θάρθη... δὲν ἔχουμε καὶρό γιὰ χάσιμο... πρέπει νὰ τελείωσωμε τὴ δουλειὰ πρὶν νυκτώσῃ, εἴτεν ὁ Γιάννης, ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός.

Ητο δραστηριώτατος, μόνος του δὲ ἀπὸ τὴν αὔγην εἶχε θερίση δλόκληρον λιθάδι.

— Φέτο πιὰ θάχωμε χορτάρι! ἔλεγε.

Απὸ τοὺς στοιβαχθέντας σωροὺς ἐξήρχετο εὐωδία. Ο ἥλιος ἡτο μαγευτικὸς τὴν ἡμέραν ἔκείνην, τὰ δὲ δρέπανα τῶν θεριστῶν εἶχον ἔργασθη τόσον καλά!

— Άλλ' ἥδη εἶχε βραδύσην. — Σταμάτη! Σταμάτη! Ελα, θὰ φύγωμε!

Η "Αννα σχρίσασα ν' ἀνησυχῇ εἴκαζε τριγύρω τῆς.

Τίποτε δὲν ἔβλεπε, τίποτε δεῦ ἥκουε.

Μακρὰν ἐφάνοντο τὰ μοσχάρια ἐπιστρέφοντα εἰς τὸν σταύλον, καὶ ἡ σκιὰ τοῦ βουνοῦ.

— Μπαρμπαλιά, μὴν τον εἰδεῖς;

— Ποιόν; τὸν μικρόν;... Ναί, θὰ είνε ὡς μία ώρα. Μπορεῖ νάνε 'ς τὸ χωρὶ τώρα.

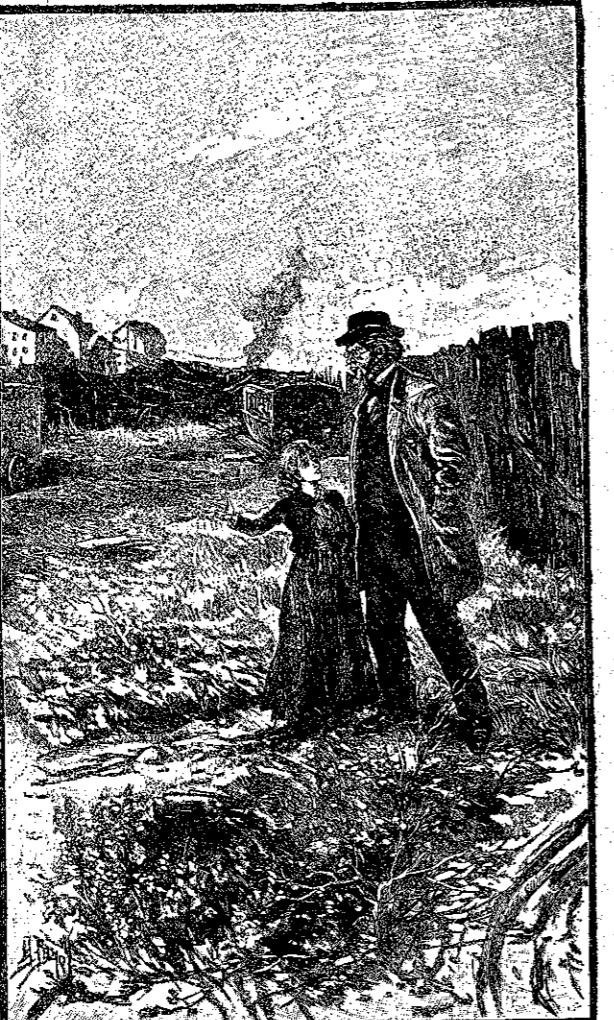
— Αλι, κοντά 'ς τὸ νοῦ κ' ἡ γνῶση: θάνε 'ς τὸ σπέτι τώρα, εἴτεν ὁ Γιάννης εἰς τὴν ἀδελφήν του.

Καὶ ἀνεγώρησαν, ἔκεινος μὲν κρατῶν τὸ δρέπανον εἰς τὸν ώμον, ἔκεινη δὲ κουρασμένη καπωάς, κρατοῦσα τὸ κενὸν κάνιστρον εἰς τὸ ὄποιον ἡσαν τὸ πρωὶ αἱ τροφαῖ.

Ἐγ τούτοις σπεύδει τὸ βῆμα, ἀνυπομονεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ νὰ ἔδῃ τὴν μορφὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μὲ τὰ κατσαρὰ μαλλιά.

— Θά τον μαλώσω, νὰ μάθη ἄλλη φορά!

Θά τον μαλώσῃ, ἄλλα καὶ θά τον φλήσῃ. Τὸν ἀγαποῦν τόσον πολὺ τὸν Σταμάτην, τὸ μικρότερο ἀδελφάκι των.

«Σ τὸ ἄμάξι μας κατοικοῦμεν» (Σελ. 18, στήλ. α')

— Δὲν ἥλθε!... Τι θὰ γίνωμε, θεέ μου!

Ο Γιάννης, ὅστις είνε τόσον ἡσυχος συνήθως, ἀρχίζει νὰ ἀνησυχῇ καὶ αὐτός.

— Τὸ κακόπαιδο! ἄλλ' ἡ τρέμουσά φωνή τοῦ ἔκφράζει ἀκόμη περισσότερον θυμόν.

Δι' ἀποτόμου κινήσεως σύνει τὴν πίταν του, τὴν χώνει εἰς τὸ θυλάκιόν του, λαμβάνει ἔνα φανόν, σφυρίζει εἰς τὸν Μαῦρον νά τον ἀκολουθήσῃ καὶ κάμνει νεῦμα καὶ εἰς δύο ὑπηρέτας γὰρ διάγωσι μαζί του.

— Γρήγορα! πρὶν μάθῃ τίποτε ή μητέρα.

— Ενύκτωσε' ὁ ούρανος εἰνε ἀστροφεγγῆς ἡσυχία ἐπικρατεῖ παντοῦ. "Όλοι οὗτε νὰ φωνάξῃ πλέον. Πόσον μακρός

προχωροῦν διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν. Η "Αννα σιωπηλή, μὲ δρόμους γεμάτους δάκρυα, αἰσθάνεται τὴν καρδίαν τῆς νὰ κτυπᾷ δύναται.

Μία σκέψις ἐπῆλθε τότε εἰς τὸν νοῦν της, μία φρικώδης σκέψις: ὁ ποταμὸς ὁ ὄποιος ἡτο πλησίον τοῦ λιθαδίου εἰς τινα μέρη. Αἱ βροχαὶ εἶχον αὐξηση τὸ ρεύμα του καὶ ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἡ δὲ μικρὰ γέφυρα, ὡς ὄποια φέρει ἀπὸ τὸ ἐν λιθάδι εἰς τὸ ἄλλο εἶναι τόσου στενή!

Τότε ὄρμα πρὸς τὸν ποταμόν, τοῦ ὄποιού τὸ ρεύμα κινούμενον ὄμοιάζει πρὸς ἀργυρόχρουν ὄφιν.

— Σταμάτη! Σταμάτη! ἄλλα τὸ δυομήν τοῦτο ἐκπνέει εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

Ο Μαῦρος, χαρηλωμένην ἔχων τὴν κεφαλήν, στενάζει.

Ο Μπαρμπαλιᾶς καὶ οι βοηθοί του ἀνάπτουν τὸν φαόν. "Ω! δυστυχία! πλησίον τῆς μικρᾶς γεφύρας τὶ βλέπουν; ἐν μικρὸν ὑπόδημα!

Οι ἄνδρες γίνονται ωροί· ὡς "Αγνα πίπτει εἰς τὰ γόνατα, μὴ δυναμένη πλέον νὰ βαδίσῃ νομίζει ὅτι ἔκει εἰς τὸ βάθος τῶν παφλαζόντων κυμάτων, δισκούνει μίαν γνωστήν μορφήν μια παλλιά κατσοχάρα.

Μὲ μεγάλας ἀρπάγας ἐξετάζουν τὸν ποταμόν, ἄλλα ἐπάνω φέρουν μόνον πλατέα φύλλα νυμφαιῶν.

— Παραπέρα! παραπέρα! φελλίζει ὁ Γιάννης.

— Άλλ' εἰς τὸ ἄκρον τῆς πεδάδος, μίχ φωνή τους κάμνει νὰ ρίγησουν.

— Η μητέρα! Καὶ ἐκ τοῦ τρόμου των δέν τη δίδουν ἀπάντησιν.

Καὶ αὐτὴ ἐφοδήθη. Ο Σταμάτης δὲν λησμονεῖ ποτὲ τὴν ώραν τοῦ φαγητοῦ. Πρὶν νυκτώσῃ περιφέρεται πέριξ τῆς τραπέζης. Εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ ποτὲ εἶνε ἐστρωμένον τὸ τραπέζι, κανεῖς, οὔτε ὁ Γιάννης, οὔτε ὁ Αννα.

Ποι εἴνε; Καὶ ὁ Σταμάτης ποῦ είνε; Αφίνει τὸ φαγητὸν εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ γίνη ὁ, τι θάλη. Καὶ ὄρμα καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς ἀγρούς, δόηγουμένη ἀπὸ ἐν ἀμυδρὸν φῶς, τὸ ὄποιον λάμπει ἔκει πλησίον τοῦ ποταμοῦ.

Διατί δὲν ἀπήντησαν εἰς τὴν κραυγὴν τῆς; Έν τούτοις θά την ἥκουσαν.

Η ἡσυχία τῆς νυκτὸς εἶνε μεγάλη καὶ μόνον οἱ κοασμοὶ τῶν βατράχων διακόπτουν αὐτήν.

Τώρα σιωπῇ ἡ ἀγωγία την σφίγγει, νομίζεις, ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ δέν εἰμπορεῖ οὔτε νὰ φωνάξῃ πλέον. Πόσον μακρός

τῇ φαίνεται ὁ δρόμος! Οι πόδες δὲν εἰς τὴν διπόλιν τίποτε δέν θὰ ἥδυνατο νὰ ἀντιστῆ, τρέχει, πετά. Ιδού τὸ λιθάδι, διέταξε τῆς στάζει κρύος ἰδρως. Συλλογίζεται τὸν ἄνδρας τῆς που λέπει.

— Μὲ φωνὴ σπαρακτικὴ κραυγάζει: «Πότε θὰ ἔλθῃ;» Καὶ ἡ σκέψις αὐτή την βασανίζει ακόμη περισσότερον.

— Σταμάτη! Σταμάτη! ἔγω είμαι· ποῦ είσαι;

— Εδώ, μητέρα! Καὶ μία ἔνανθη κεφαλή, μὲ μαλλιά ὃντες τὴν βασανίζει ακόμη:

— Δὲν θὰ το ξανακάμω! ό, όχι...

χόρτου, ἀπὸ τὸν μεγαλείτερον, τὸν εὐωδότερον σωρόν, ὃπου ἐπὶ ώρας ὀλοκλήρους ἔκομηθη καὶ εἶδε χρυσά σηνερά. Η μήτηρ του, ἡ ἀδελφή του, ὁ ἀδελφός του εἶνε πλησίον τεταραγμένοι, τρέμοντες ἀκόμη, καὶ τὸ παιδίον ἐνγκείει τὸν βασανίζει ακόμη περισσότερον.

— Σταμάτη! Σταμάτη! ἔγω είμαι· ποῦ είσαι;

— Δὲν θὰ το ξανακάμω! ό, όχι...

Σοφία Δημού

ΤΡΕΙΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Πόσο εύτυχισμένα είνε τὰ παιδιά που ξεύρουν νὰ περιπατοῦν καὶ τρέχουν γοργὰ γοργὰ μὲ τὰ ποδαράκια των!

Η Μαρίκα ὅμως δὲν ξεύρει νὰ περιπατήῃ εἰνε τόσο μικρῷ ακόμη· δέν την σηκώνουν ακόμη τὰ ποδαράκια τῆς καὶ ἀς είνε καὶ τόσο παχουλά, καὶ σέρνεται μὲ τὰ τέσσαρα ἡ καϊμένη.

Αι, τι νὰ γίνη· θὰ μεγαλωσῃ καὶ αὐτὴ μιὰ φορὰ καὶ θὰ τρέχῃ 'ς τοὺς κήπους καὶ θ' ἀναβάνη βουνὰ νὰ κόπη λουλούδια· θά τας ἀγαπᾶ πολὺ τὰς ἔκδρομάς τη Μαρίκα· φαίνεται ἀπὸ τώρα τὴν ἀφήσουν καμμιὰ στιγμὴ μόνη της, τρέχει ἐπάνω κάτω, ἀρκουνδιστὰ διπάς λέγουν, πηγαίνει ἀπὸ ἐνα δωμάτιο εἰς ἄλλο, προχωρεῖ ἐως εἰς τὴν σκάλα· καὶ οὔτε νοιώθει πως είμπορει νὰ πέσῃ, καὶ νὰ κακοπάθη. Ποι νά το ξεύρη αὐτὸ τη καϊμένη τη Μαρίκα που είνε τόσο μικρή ακόμη.

Δι' αὐτὸ τη καλή τη μαμμά της τὴν έβαλε εἰς αὐτὸ τὸ υψηλὸ σκαμνί που βλέπεται τὸ κεφαλή της μὲ τὴν ἀσπρη σκούφια ακουμβά 'ς την μαλακὸ προσκέφαλο· ἐτοι ποὺ κάθεται κλεισμένη σο καὶ ἀν κουνδή τὰ πόδια της δέν φοβεῖται νὰ πέσῃ.

Άλλα τη καλή τη μαμμά της γέφροντισε νὰ της δώσῃ συντροφιὰ 'ς τὴν μοναξία της τῆς έδωκε τὰ δύο καλλιτέρας φίλας της τη Λιλίκα καὶ τη Καλομοίρα· τη Λιλίκα είνε γατούλα καὶ τη Καλομοίρα είνε κούκλα.

Ήσαν ἔκει ἐπάνω εύτυχισμέναι καὶ αἱ τρεῖς, ἄλλ' τη κούκλα δὲν εἰξεύρω πῶς ἐγλίστρησε καὶ ἔπεσε χάρου· ἀπὸ Καλομοίρα ἔγινε κακομοίρα· είνε ἐξαπλωμένη σὰν πεθαμένη· τη Λιλίκα ἐγούρλωσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τη Μαρίκα συλλογίζεται ἀν πρέπη νὰ βάλῃ τὲ φωνές τη δχι.

ΕΚΡΗΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ

Οι σοφοί μᾶς διδάσκουν ότι ἀλλοτε, εἰς χρόνους παναρχαῖους, ἡ γῆ ἦτο ύγρα μᾶζα, καὶ ὅτι μετὰ παρέλευσιν αἰώνων πολλῶν ἡ ἐπιφάνεια ἐψυχράνθη δύλιγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἐσχημάτισε σκληρὸν καὶ στερεὸν περιβλήμα, τὸ δόποιον λέγεται φλοιὸς τῆς γῆς. Ἐπὶ τοῦ γηγένους τούτου φλοιοῦ ζῷμεν, καὶ τὸν φλοιὸν τοῦτον καλλιεργοῦμεν, αὐτὸν σκάπτομεν διὰ νὰ ἔχαρτάμεν τὰ μέταλλα, ἀπὸ τὰ ὄποια εἶνε ἐν μέρει ἐσχηματισμένος.

Οι σοφοί δὲν συμφωνοῦν μεταξὺ των ὡς πρὸς τὸ πάχος, τοῦ φλοιοῦ τούτου· ἀλλ' οἱ περισσότεροι παραδέχονται ότι ὁ γηγένος φλοιὸς εἶνε λεπτότερος ἀναλόγως πρὸς τὴν διάμετρον τῆς γῆς, ἀπὸ τὸ κελυφός τοῦ ψῆσθναν ἀναλόγως πρὸς τὸν ὅγκον τοῦ φού.

Τὸ βάθος τῶν φρεάτων, καὶ τῶν βαθύτερων ἀκόμη τὰ ὄποια σκάπτονται εἰς τὰ μεταλλεῖα, εἶνε ασθμάντον ἀποδεικνύει δὲ μόνον τὸ ἔχοντας ὅσῳ βαθύτερον προχωροῦμεν τόσον αὐξάνει ἡ θερμότης, ότι ἡ θερμότης αὐτῇ εἶνε ἐνδεικτικός· βαθύτους εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, μὴ εὐρίσκοντες διέξοδον, νὰ ἀνοίγουν τοιαύτην διὰ μέσου τοῦ γηγένους φλοιοῦ, καὶ νὰ συμπαρασύρουν δόλας τὰς μᾶσας, αἱ οποῖαι βράζουν εἰς τὰ ἔγκατά της.

Τοῦτο λέγομεν ἔκρηξιν ἥφαιστείου. Γνωρίζετε ἀπὸ τὴν ρωμαϊκὴν ιστορίαν τὴν ἔκρηξιν τοῦ Βεζουΐου, ἥτις συνέβη τῷ 79 μ. Χ. καὶ ἐπέφερε τὴν ἔχαραντιν τοῦ Ήρακλείου καὶ τῆς Πομπηίας, αἵτινες ἑταφέρουν ὑποκάτω ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἐγγονίσωμεν καὶ μόνον ἀν κάμωμεν τὸ ἔχοντας πείραμα· τὸ δύπογειον τὸ ὄποιον μᾶς φαίνεται θερμὸν τὸν γειμῶνα, μᾶς φαίνεται δροσερὸν τὸ Σουμάτραν ἀπὸ τὴν γῆστον Ιάβαν. Αἵτια ἡτο ἡ ἔκρηξις τοῦ ἥφαιστείου τῆς Κρατούματος.

Τὰ ἀρτεσιανὰ φρέατα, τὰ ὄποια σκάπτονται εἰς βάθος ἔχαροισιν ἡ ὀκτακοσίων μέτρων, ἐκλόγουν θερμὸν ὅδωρο, δομούς καὶ αἱ θερμαὶ πηγαί· τὰ ὅδατα αὐτῶν ζεσταίγονται εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς.

Οταν συλλογισθῇ τις αὐτὰ τὰ πράγματα καταλαμβάνεται ἀπὸ τρέμον, διότι ἀν εἶνε ἀληθές διὰ τοῦτον μᾶς φοβοί· καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀμφιβάλλωμεν — ὑπὸ τούς πόδας μᾶς εἰς βάθος ἔχοντας ἡ ὄγδοηντα χιλιομέτρων, αἱ μᾶλι αἱ ὄποιοι ἀποτελοῦν τὴν γῆν εἶνε πεπυρακτωμέναι, ὀλίγον· δὲ κατωτέρω ἀποτελοῦν ἀναλελυμένην μᾶζαν. Καὶ ἐπὶ τοῦ

ώκεανοῦ τούτου τῆς καυστικῆς λάβας στηρίζονται οἱ αἱ ώντοι πάγοι, τὰ ἀδιατείστα ἐκεῖνα δρη, ὡς λέγομεν, τὰ ὄποια φαίνονται διαρκοῦντα ὀλην τὴν αἰώνιότητα.

Δὲν εἶνε τῶρα καιρὸς νὰ σας ἐξηγήσω πῶς ὁ γηγένος φλοιὸς ψυχρανθεῖς ἐρρυτιδῶη, ὅπως ὁ φλοιὸς μαραμένου μῆλου, καὶ ἐσχηματίσθωσην τοιούτοτρόπως αἱ ἔξοχαι αἱ ὄποιαι παριστάνουν τὰ δρη, ἐπέφερε δὲ βαθὺ σκότος, τὸ

τὰ κοιλώματα, τὰ ὄποια ἀντιπροσωπεύουν αἱ πεδιάδες, καὶ αἱ κοῖται τῶν ποταμῶν καὶ τῶν θαλασσῶν. Τὸ περικάλυμμα τοῦτο τῆς γῆς τρίζει κακόποτε, καὶ σχίζεται καὶ τὸ τε παράγονται ἔχρυσες, ἥφαιστεις καὶ σεισμοί.

Οι σοφοί παραδέχονται γενικῶς ότι

αὐτία τῶν φαινομένων τούτων εἶνε ἐσωτερικὴ θερμότης· αἱ μᾶλι ἀπὸ τὰς δο-

ποίας ἀποτελεῖται ἡ γῆ εἶνε ἀναμεμημέναι μὲ μεγάλην ποσότηταν ὕδατος· ἀλλ' ὡς γνωστον τὸ ὅδωρ ἐν βρασμῷ παράγει ἀτμόν, διότι καταλαμβάνει περισσότερον τόπον παρὰ αὐτὸ τὸ ὅδωρ.

Μέχρι τῆς μεσημέριας τῆς ἀκολούθου ημέρας, δηλαδὴ ἐπὶ δεκαοκτώ ὥρας, ἡ στάκτη, ἡ λάσπη, αἱ ἐλαφρόπετραι δὲν ἔπαινον νὰ πίπτουν, ἐκάλυψαν δὲ τὸ μέρος εἰς τὸ δόποιον δὲν ἔφασαν τὰ κύματα μὲ στρῶμα πυκνὸν πάχους ἔχοντας τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐτά. Μέχρι τῆς μεσημέριας τῆς ἀκολούθου ημέρας, δηλαδὴ ἐπὶ δεκαοκτώ ὥρας, ἡ στάκτη, ἡ λάσπη, αἱ ἐλαφρόπετραι δὲν ἔπαινον νὰ πίπτουν, ἐκάλυψαν δὲ τὸ μέρος εἰς τὸ δόποιον δὲν ἔφασαν τὰ κύματα μὲ στρῶμα πυκνὸν πάχους ἔχοντας τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Ἐνίστε συμβάνει οἱ ἀτμοὶ οἱ σχηματιζόμενοι εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, μὴ εὐ-

ρίσκοντες διέξοδον, νὰ ἀνοίγουν τοιαύτην διὰ μέσου τοῦ γηγένους φλοιοῦ, καὶ νὰ συμπαρασύρουν δόλας τὰς μᾶσας, αἱ οποῖαι βράζουν εἰς τὰ ἔγκατα της.

Μαρέρ νὰ ἔξηπλουτο ἐπὶ δόλης τῆς χώρας. "Οτε δὲ ἐφάνη ἡ ημέρα, κατηφῆς καὶ πένθιμος, ἐφώτισε φοβερὸν θέαμα· πόλεις ὀλόκληροι μὲ τοὺς πληθυσμούς των εἶχον ἔχαφνοιν τὰ πληθυσμούς των δύναμιν, καὶ τὰ ὕδατα καὶ τὴν ρίζα τοῦ ἀνθρώπου καὶ καθίστων τὴν ἀναπονήν σχεδὸν ἀδύνατον.

Μαρέρ νὰ ἔξηπλουτο ἐπὶ δόλης τῆς χώρας. "Οτε δὲ ἐφάνη ἡ ημέρα, κατηφῆς καὶ πένθιμος, ἐφώτισε φοβερὸν θέαμα· πόλεις ὀλόκληροι μὲ τοὺς πληθυσμούς των δύναμιν, καὶ τὰ πληθυσμούς των δύναμιν σχεδὸν ἀδύνατον.

ΦΙΑΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

τῶν νυκτῶν καὶ ἐπιβατῶν ἀκόμη ἐνύμιζον ὅτι ἥλθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Ο διοικητὴς τῆς Ιάβας κατώκει εἰς τὴν πόλιν Τσερεγγίν, κειμένη σχάραντα δύτης χιλιόμετρα μαχράν τῆς Κρατούματος.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέση ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἑορτήν. Οι προσκεκλημένοι αἱρέθησαν καταφύγιοι εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέση ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἑορτήν. Οι προσκεκλημένοι αἱρέθησαν καταφύγιοι εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέση ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἑορτήν. Οι προσκεκλημένοι αἱρέθησαν καταφύγιοι εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέση ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἑορτήν. Οι προσκεκλημένοι αἱρέθησαν καταφύγιοι εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέση ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἑορτήν. Οι προσκεκλημένοι αἱρέθησαν καταφύγιοι εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέση ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἑορτήν. Οι προσκεκλημένοι αἱρέθησαν καταφύγιοι εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέση ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἑορτήν. Οι προσκεκλημένοι αἱρέθησαν καταφύγιοι εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέση ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἑορτήν. Οι προσκεκλημένοι αἱρέθησαν καταφύγιοι εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέση ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἑορτήν. Οι προσκεκλημένοι αἱρέθησαν καταφύγιοι εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέση ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἑορτήν. Οι προσκεκλημένοι αἱρέθησαν καταφύγιοι εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέση ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἑορτήν. Οι προσκεκλημένοι αἱρέθησαν καταφύγιοι εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ διάργοι κατώρθωσαν γὰ φθάσουν εἰς αὐ

